

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 327/2021
24.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ..., ..., ..., коју заступају пуномоћници Ивана Дамјенић, адвокат из ..., ... и Милош Ристић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 15 У 4821/20 од 14.10.2021. године, са противном странком, Министарством финансија Републике Србије, Управом за јавни дуг, у предмету неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној дана 24.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоце захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоце захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг, број 401-9460/2019-001 од 23.12.2019. године, којим је одбијена пријава потраживања подносиоце пријаве АА из ..., ..., заведена под бројем 401-9460/2019-001. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносиоцека понавља наводе тужбе да је пре распада СФРЈ њен правни претходник уложио девизна средства код Филијале „Инвестбанке“ са седиштем у Београду, Република Србија и да јој до данас није омогућена исплата уложених средстава. Наводи да су побијана пресуда и оспорено решење донети са позивом на Закон о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације („Сл. новине БиХ“, 27/97...86/15), који је донет од стране Федерације БиХ, а чије су одредбе чл. 3, 7, 11. и 18. одлуком Уставног суда Федерације БиХ оцењене као неуставне. Сматра да је произвољан закључак туженог органа и Управног суда да је девизна штедња пренета на друго правно лице – банку са седиштем у Федерацији БиХ и да није више у односу са банком код које је положен новац. У вези с тим, указује да је Управни суд пропустио да примени одредбу члана 9. Закона о утврђивању и начину измирења унутрашњих обавеза Федерације БиХ („Сл. новине ФБиХ“, бр.66/04 и 44/05),

према којој Федерација преузима обавезе по основу старе девизне штедне остварене у најнижим пословним јединицама банака на територији Федерације, с тим да наведено не обухвата стару девизну штедњу депоновану у „Љубљанској Банци“ и „Инвестбанци“, с обзиром да ће се то решавати у процесу сукцесије имовине бивше СФРЈ. Позива се и на одредбу члана 1. став 4. Закона о измирењу обавеза по основу рачуна старе девизне штедне („Сл. гласник БиХ“ бр.28/06), те поставља питање зашто би ентитет у БиХ, и то Федерација БиХ, преузела обавезе банке за које је одговорна Република Србија. Истиче да је Управни суд у својој одлуци навео да је првостепени орган применио Закон о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације са свим изменама и допунама, што није тачно, притом не узимајући у обзир и све остале прописе и чињенице које је морао применити и ценити приликом одлучивања, а свакако и образложити у одлуци. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине, а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбио пријаву потраживања тужиље по основу девизне штедне, јер нису испуњени услови за признавање тог права. По налажењу Управног суда, правилно је тумачење туженог органа да је девизна штедња у смислу одредбе члана 1. став 4. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедне грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ, у складу са прописима ФБиХ, пренета на друго правно лице – банку са седиштем у ФБиХ, односно приватизацијски рачун грађана, чиме је конвертована у друга права која се могу реализовати у складу са Законом о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације. Како према потврди број 04-14-1242-1/19 од 15.04.2019. године, у Агенцији за приватизацију у ФБиХ на јединственом рачуну грађана ... оставиоца ББ, чији је наследник подносиоца пријаве, постоји неутрошен износ од 21.729,36 КМ из основа старе девизне штедне, достављен од Комерцијалне банке д.д. Тузла, регистрован 13.09.1999. године, то правилно налази тужени орган да тужиља по основу девизне штедне није више у односу са банком код које је својевремено полагала девизну штедњу, чије је седиште у Републици Србији, јер је иста пренета на другу банку са седиштем у ФБиХ, чиме је престао законски основ за признавање права по основу неисплаћене девизне штедне грађана у складу са Законом о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедне грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и у њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ. У сваком случају, и да тужиља није искористила стару девизну штедњу за намене прописане Законом о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације, евидентирана девизна штедња постала је унутрашњи дуг ФБиХ у складу са одредбом члана 5а наведеног закона. Управни суд је ценио наводе тужбе да тужени орган није правилно утврдио меродавно право и да није правилно применио законе БиХ и ФБиХ, па је нашао да су неосновани, будући да се из образложења оспореног решења види да је донето на основу одредаба Закона о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације ("Сл. новине ФБиХ" бр. 27/97...86/15) са свим изменама

и допунама донетим након оцене уставности одредаба чл. 3, 7, 11. и 18. тог закона. Управни суд је закључио да су остали наводи тужбе без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, јер је тужени орган у оспореном решењу дао довољно јасне и на закону засноване разлоге.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену прописа.

Према стању у списима и образложењу побијане пресуде, тужила је на основу позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње од 23.02.2017. године, поднела пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем 401-9460/2019-001 од 10.05.2019. године, а на основу девизне штедње положене код Инвестбанке а.д. Београд - Пословна јединица Тузла експозитура ... број партија ...-...-...-... и ...-...-...-... . Тужила је уз пријаву поднела оригинал девизне штедне књижице Инвестбанке а.д., Београд - Пословна јединица Тузла експозитура ... под бројевима ... и ... . Поред тога, тужила је доставила: потврду Финансијско-информатичке агенције Сарајево из које се види да није остварила право у БиХ по основу старе девизне штедње, нити да јој је то право признато од стране ФБиХ; изјаву, дату под моралном, материјалном и кривичном одговорношћу, да предметну стару девизну штедњу није пренела на друго лице; као и потврду Агенције за приватизацију у ФБиХ бр. 04-14-1242-1/19 од 15.04.2019. године, издату на основу увида у базу података Јединствених рачуна грађана (ЈРГ), којом се потврђује да на ЈРГ ... оставиоца ББ постоји неутрошени износ од 21.729,36 КМ из основа старе девизне штедње достављен из Комерцијалне банке д.д. Тузла регистрован дана 13.09.1999. године, уз напомену да Агенција за приватизацију није надлежна за поврат старе девизне штедње и да не располаже подацима о верификованим износима из основа старе девизне штедње.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Сл. гласник РС“, бр.108/16, 113/17 и 52/19), прописано је да се овим законом уређују услови, начин и поступак регулисања обавеза по основу неисплаћене девизне штедње грађана коју су до 27. априла 1992. године положили: 1) држављани бивших република СФРЈ, осим Републике Србије, код банака са седиштем на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ; 2) држављани Републике Србије код филијала банака са седиштем на територији Републике Србије, а које су се налазиле на територијама бивших република СФРЈ. Ставом 4. истог члана прописано је да се одредбе овог закона не односе на девизну штедњу из става 1. овог члана, која је у потпуности исплаћена у складу са прописима бивших република СФРЈ, на чијој територији је положена, или коју су бивше републике СФРЈ својим прописима пренеле на друга правна лица, односно конвертовале у друга права.

Одредбом члана 9. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља („Сл. лист СФРЈ“, бр.43/82 и 72/82, „Сл. лист СРЈ“ бр.46/96 и „Сл. гласник РС“, бр.46/06), прописано је да се право стране државе примењује према свом смислу и појмовима које садржи.

Према одредби члана 2. Закона о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације („Сл. новине ФБиХ“, број 27/97), који је у ФБиХ ступио на снагу 28. новембра 1997. године, потраживања грађана, која се измирују у складу са овим законом, сматрају се потраживања по основу старе девизне штедње, по основу компензације за денационализовану имовину која се не може вратити у власништво и

посед, потраживања по основу неисплаћених плаћа припадника Армије РБиХ, Хрватског вијећа одбране, Полиције и опћа потраживања утврђена Законом о приватизацији предузећа. Одредбом члана 3. став 1. истог закона прописано је да лице које има девизну штедњу у банкама или пословним јединицама са сједиштима на територији Федерације изнад 100 КМ, а био је држављанин бивше Социјалистичке Републике БиХ и на дан 31. марта 1991. године и имао пребивалиште на територији која сада припада Федерацији, стиче потраживања према Федерацији са стањем на дан 31. марта 1992. године. Одредбом члана 5. истог закона прописано је да се потраживање грађана по свим основима из члана 2. овог закона, исказују на јединственом рачуну грађана (у даљем тексту: Јединствени рачун) у организационој јединици Агенције за приватизацију ФБиХ, према мјесту пребивалишта грађана. Према одредби члана 11. истог закона, отварање Јединствених рачуна врши се по службеној дужности на основу матичног броја грађанина – носитеља потраживања из овог закона, а отварање Јединственог рачуна по основу старе девизне штедње врши се на захтев штедише и представља сертификат грађанина. Сагласно члану 15. истог закона, грађани су потраживања са Јединственог рачуна могли користити за куповину: станова на којима постоји станарско право, дионица предузећа, имовине предузећа, пословних простора у власништву опћина и друге имовине која се буде продавала у процесу приватизације, а у складу са чланом 16. потраживања на Јединственом рачуну су била преносива, што је укључивало и могућност њихове продаје на секундарном тржишту за дио њихове номиналне вредности. Потраживања са Јединственог рачуна могла су се користити у поступку приватизације, у року од две године од њиховог уписа на Јединствени рачун, а истеком тог рока су се гасила (члан 18).

Закон о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације је до 2004. године претрпео више измена и допуна („Сл. новине ФБиХ“, бр. 8/99, 45/00, 54/00, 32/01, 27/02, 57/03 и 44/04). Изменама овог закона, период из члана 18. у коме су се потраживања са Јединственог рачуна могла користити за куповину дионица предузећа, имовине предузећа и друге имовине у процесу приватизације, продужен је до 30. јуна 2006. године, а период за куповину станова до 30. јуна 2007. године. Осим тога, закон је 2004. године допуњен чланом 5а којим је прописано да изузетно од члана 5. овог закона, потраживање по основу старе девизне штедње постаје унутрашњи дуг ФБиХ који се измирује у складу са посебним законом, осим ако лице које има потраживање по основу старе девизне штедње не да изјаву да се та потраживања користе за намјене из члана 18. овог закона. Изјава из става 1. овог члана је неопозива и подноси се Федералном министарству финансија у року од три месеца од дана ступања на снагу овог закона.

Полазећи од цитираних прописа, а како према потврди број 04-14-1242-1/19 од 15.04.2019. године, у Агенцији за приватизацију ФБиХ на јединственом рачуну грађана ЈРГ ... оставиоца ББ, чији је наследник подносиатеља захтева, постоји неутрошен износ од 21.729,36 КМ из основа старе девизне штедње, достављен од Комерцијалне банке д.д. Тузла, регистрован 13.09.1999. године, који је првобитно био положен код Инвестбанке а.д. Београд – Пословна јединица Тузла, експозитура ..., правно је утемељено становиште Управног суда да је оспорено решење туженог правилно и законито. Ово стога што тужила, овде подносиатеља захтева, по основу девизне штедње није више у односу са банком код које је својевремено положила девизну штедњу - Инвестбанком а.д. Београд чије је седиште у Републици Србији, већ је ступила у однос са ФБиХ. Наиме, предметна

девизна штедња је пренета на другу банку са седиштем у ФБиХ - Комерцијалну банку д.д. Тузла, а затим конвертована у други облик права на основу закона ФБиХ.

Имајући у виду изложено, и по оцени Врховног касационог суда, не ради се о старој девизној штедњи за коју би била одговорна Република Србија према пресуди Великог већа Европског суда за људска права од 16.07.2014. године, донетој по представци 60642/08, у предмету Алишић, Саџак и Шахдановић, против Босне и Херцеговине, Хрватске, Србије, Словеније и Бивше Југословенске Републике Македоније, односно према Закону о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ, који је донет у извршењу те пресуде. Одредбе овог закона не односе се на девизну штедњу коју су бивше републике СФРЈ својим прописима пренеле на друго правно лице, односно конвертовале у друга права (члан 1. став 4.).

Република Србија не може бити одговорна за регулисање обавеза по основу неисплаћене девизне штедње подносиоцима захтева ни у случају да је трансфер предметног девизног износа на јединствени рачун њеног правног претходника ББ код Агенције за приватизацију ФБиХ извршен без његове сагласности, аутоматском применом неуставних одредаба Закона о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације који је донела ФБиХ, јер је пренос девизних средстава на јединствени рачун извршен са рачуна Комерцијалне банке д.д. Тузла, са седиштем на територији ФБиХ, а не са рачуна филијале Инвестбанке а.д. Београд са седиштем на територији Републике Србије. Евентуалне неуставне ситуације узроковане применом закона ФБиХ и повреду права на мирно уживање имовине правних субјеката која из тога проистиче, мора отклонити држава која је такво стање проузроковала, а не Република Србија.

По налажењу Врховног касационог суда ознака "евидентирани стара девизна штедња", са печатом Комерцијалне банке д.д. Тузла на штедној књижици достављеној уз пријаву потраживања, не представља једини доказ да је девизна штедња правног претходника подносиоцима захтева код Инвест банке а.д. Београд пренесена на друго правно лице – банку у ФБиХ или исплаћена, већ је доказ за то и Јединствени рачун грађана (ЈРГ) правног претходника подносиоцима захтева код Агенције за приватизацију ФБиХ, на коме се налазе предметна девизна средства, а која су на том рачуну могла бити евидентирани само на основу података банке или пословне јединице банке са седиштем на територији ФБиХ код које су се у том моменту налазила.

Наиме, начин евиденције лица која имају девизну штедњу у банкама или пословним јединицама банака са седиштем на територији ФБиХ у износу већем од 100 ДЕМ, а била су држављани РБиХ на дан 31.03.1991. године и имала пребивалиште на територији ФБиХ на дан 28.11.1997. године, регулисан је Упутством о евиденцији и реализацији потраживања грађана са јединственог рачуна („Сл. новине ФБиХ“, бр. 1/98) донетим на основу члана 20. Закона о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације. Према одредби члана 12. став 1. наведеног упутства, евиденција лица из члана 3. Закона, која имају девизну штедњу у банкама или пословним јединицама банака са седиштем на територији Федерације БиХ у износу већем од 100 ДЕМ, а била су држављани РБиХ на дан 31.03.1991. године и имала пребивалиште на територији Федерације БиХ на дан 28.11.1997. године, утврђује се на основу података банака које су дужне припремити почетни биланс стања у складу са законом, а према ставу 2. истог члана, банка из става 1. овог члана дужна је доставити Заводу податке о девизној штедњи

грађана из става 1. овог члана, а са стањем на дан 31.03.1992. године, прерачунатим у ДЕМ и умањеним за исплате извршене до 31.12.1997. године на електронском медију, најкасније до 28.04.1998. године.

Из цитираних одредаба Упутства произлази да је трансфер предметног девизног износа на јединствени рачун ББ код Агенције за приватизацију ФБиХ могао бити извршен само на основу података банке или пословне јединице банке са седиштем на територији ФБиХ код које је имао девизну штедњу, а што је у конкретном случају Комерцијална банка д.д. Тузла. Такав трансфер није ни могао бити извршен на основу података банке или пословне јединице банке са седиштем ван територије ФБиХ, дакле ни од стране Инвестбанке а.д. Београд. Преносом девизних средстава ББ, правног претходника подносиоце захтева, на рачун Комерцијалне банке д.д. Тузла са седиштем у ФБиХ, без обзира на који начин је ФБиХ тај трансфер извршила, а затим на Јединствени рачун ББ код Агенције за приватизацију ФБиХ на основу Закона и Упутства које је ФБиХ донела, спорни девизни износ је престао да буде дуг Инвестбанке а.д. Београд, а последично је престала и обавеза Републике Србије да тај дуг регулише у складу са својим законом. Из ст. 146. и 147. пресуде Алишић и др. произлази да Србија треба да предузме све потребне мере како би омогућила да свим лицима буде исплаћена њихова стара девизна штедња под истим условима под којима је она исплаћена држављанима Србије који су такву штедњу имали у домаћим филијалама банака са седиштем у Србији, што значи да Република Србија има обавезе према девизним штедишама чија девизна средства нису пребачена из старих девизних депозита на друга лица или су конвертована у друга права. На тај начин искључене су штедише чија су девизна средства пребачена на приватизационе рачуне, као што је случај са подносиоце захтева, односно њеним правним претходником.

Врховни касациони суд истиче и да је правни претходник подносиоце захтева имао могућност да у периоду прописаном чланом 18. Закона о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације ФБиХ, своја потраживања по основу старе девизне штедње са Јединственог рачуна искористи за намене наведене у члану 15. тог закона.

У конкретном случају, без значаја за одлучивање је указивање подносиоце захтева да се Законом о измирењу обавеза по основу старе девизне штедње („Сл. гласник БиХ“, број 28/06), искључује одговорност БиХ и ФБиХ за штедне улоге у Инвестбанци а.д. Београд и њеним филијалама на територији БиХ, те да је подносиоце доставила потврду надлежног органа да има девизну штедњу положену у филијали Инвестбанке у Тузли. Ово стога што у моменту подношења пријаве и доношења побијане пресуде, због извршеног преноса старе девизне штедње правног претходника подносиоце на рачун Комерцијалне банке д.д. Тузла, а затим на Јединствени рачун, дужничко-поверилачки однос између правног претходника подносиоце захтева као штедише и Инвестбанке а.д. Београд више није постојао. Тиме је искључена обавеза Републике Србије да подносиоце исплати стару девизну штедњу.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновани су наводи захтева да је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права, као и остали наводи који су већ истицани у тужби и који су били предмет правилне оцене од стране Управног суда.

С обзиром на све изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 24.12.2021. године, Узп 327/2021

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић